

Oslo politidistrikt
Postboks 8101 Dep
0032 Oslo

Oslo, 29. oktober 2007

**KLAGE TIL STATSADVOKATEN PÅ HENLEGGELSE AV ANMELDESESNR.
10114325**

Undertegnede bistår fornærmede i saken, Liv Rose Walderhaug.

Fornærmede i saken mottok underretning om politiets henleggelse, datert 12. oktober d.å., 17. oktober d.å. Denne klage på henleggelsen er således rettidig.

Saken er henlagt under henvisning til at det ikke foreligger rimelig grunn til å undersøke om det foreligger et straffbart forhold.

Begrunnelsen for henleggelsen anses som lite tilfredsstillende, all den tid de straffbare forhold kan dokumenteres fra fornærmedes side. Det fremstår videre som nærmest som forakt mot stortingets vedtatte lover at politiet mener de ikke har ressurser til å undersøke hvorvidt det foreligger et straffbart forhold, all den tid vi kan bevise at det gjør så. Videre er det påfallende at politiet hadde ressurser til å bistå gjennomføringen av vedtaket med 4 tjenestemenn, men ikke har ressurser til å undersøke hvorvidt det faktisk forelå lovlig hjemmel for å gjennomføre vedtaket.

Det vil være en trussel mot rettsikkerheten dersom politiet henlegger alle saker hvor offentlige tjenestemenn er involvert som gjerningsperson.

Kort om sakens bakgrunn

Fornærmede leverte 18. september d.å. anmeldelse av en rekke personer i Mattilsynet etter at disse hadde avlivet hennes katter uten hjemmel i lov, dom eller vedtak.

Stiftelsen Dyrenes Velferd drev tidligere sin virksomhet i Liv Rose Walderhaugs private hjem. Stiftelsen tok til seg hjemløse, mishandlede, skadete eller på andre måter vanskeligstilte katter og gav disse et nytt hjem. Kattene kunne bære preg av sin vanskelige fortid ved at de kunne mangle en rekke tenner eller andre skader. Kattene ble imidlertid jevnlig undersøkt av veterinær og ble gitt medikamentell behandling for luftveisproblemer eller andre sykdommer. Poenget med dette er at kattene ankom stiftelsen i en dårlig forfatning, men ble gjennom stiftelsens arbeid gitt muligheten for et nytt liv. Etter inspeksjon fra dyrevernemnda ble Stiftelsen pålagt å søke om godkjenning som dyrepensjonat.

Godkjennelse som dyrepensjonat ble ikke oppnådd og Mattilsynet fattet deretter vedtak om at driften av Stiftelsen på adressen i Strømsveien måtte opphøre. Vedtaket om opphør var begrunnet ut fra at Stiftelsen ikke oppfylte kravene i dyrepensjonatforskriften.

Det understrekes at Mattilsynet kun hadde et vedtak mot Stiftelsen Dyrenes Velferd, og ikke noe vedtak mot Walderhaug personlig.

Bevis: Kopi av vedtak av 01.06.2007, **vedlegg 1**

Stiftelsen brakte dette inn til Oslo Byfogdembete med begjæring om utsatt iverksettelse, da stiftelsen ønsket å gå til sak. Stiftelsen vant dessverre ikke frem i Namsretten. Avgjørelse fra Namsretten ble fakset undertegnede fredag 7. september d.å.

Bevis: kopi av kjennelse fra Oslo Byfogdembete datert 06.09.07, **bilag 2**

Mattilsynet anførte under saken at det ikke var katteholdet som var problemet i saken. Problemet var at det ville være umulig for Stiftelsen å få godkjennelse som dyrepensjonat på adressen i Strømsveien. Mattilsynet foreslo derfor selv at Walderhaug skulle overta kattene som sine egne private katter mot en symbolsk kompensasjon til Stiftelsen. Mattilsynet hadde kun et vedtak ovenfor Stiftelsen, og kunne derfor ikke aksjonere mot Walderhaug privat. At dette er hevdet også av Mattilsynet fremkommer for øvrig av kjennelsen fra Oslo byfogdembete, se kjennelsens side 6, siste avsnitt.

Et salg av kattene fra stiftelsen til Walderhaug privat ville medføre at de strenge reglene mht tekniske innretninger mv som fremkommer av dyrepensjonatforskriften ikke ville gies anvendelse, og dyreholdet måtte da vurderes ut fra reglene i dyrevernloven alene. Vedtaket om opphør av katteholdet på adressen var rettet mot stiftelsen som sådan og gitt etter reglene i dyrepensjonatforskriften. Mattilsynet hevdet derfor med rette at vedtaket ville falle bort dersom Walderhaug overtok kattene privat.

Stiftelsen hadde 9. september et ekstraordinært styremøte hvor det ble vedtatt at stiftelsen trakk sin søknad om godkjennelse som dyrepensjonat på adressen i Strømsveien. Dette innebar at stiftelsen trakk sin virksomhet ut fra adressen.

Bevis: Kopi av vedtak fra styret i Stiftelsen Dyrenes Velferd, **bilag 3**

Mattilsynet fikk videre overlevert en salgsavtale av kattene, utformet ordrett etter Mattilsynets eget forslag av undertegnede personlig 11. september d.å.

Bevis: Kopi av salgsavtale av kattene, **bilag 4**

Mattilsynet hadde av denne grunn ingen hjemmel i lov til å aksjonere mot adressen. Kattene var solgt til Walderhaug etter Mattilsynets egne anvisninger, og en aksjon mot Walderhaug må begrunnes ut fra dyrevernloven. Det er ikke gjort. Aksjonen mot privatboligen til Walderhaug er begrunnet alene ut fra vedtaket mot stiftelsen. Mattilsynet ble i denne forbindelse bistått av 4 polititjenestemenn, og det antas at også politiet ble ført bak lyset av Mattilsynet. Det er av politiet opplyst at det fremkommer av operasjonsloggen at Mattilsynet opplyste å ha rettens kjennelse om at kattehold skal opphøre i Strømsveien 269.

Bevis: Kopi av brev fra politiet av 15. oktober 2007, **bilag 5**

Problemet er selvsagt at det slett ikke foreligger verken noe vedtak eller noen rettskjennelse om at Walderhaug hadde noe forbud mot å ha katter i sitt eget hjem. Det eneste forbudet var at Stiftelsen Dyrenes Velferd ikke hadde lov å drive dyrepensjonat på adressen. Walderhaug stod fritt til å ha private katter i sin husholdning.

Mattilsynet har således tatt seg inn i Walderhaugs private bolig og tatt alle hennes katter, totalt 27 stykker uten å ha noen form for hjemmel til dette, verken i lov, kjennelse eller vedtak. Det vises for øvrig til straffeloven §§ 123 og 325, første ledd nr. 1.

Walderhaugs private bolig ble under aksjonen påført flere materielle skader, og det vises i denne anledning til straffeloven § 291.

At det offentlige tar seg inn i en privatpersons bolig og borttar dens kjæledyr og påfører huset materielle skader må regnes som en svært alvorlig form for inngripen i en persons frihet, og en slik inngripen krever at det foreligger en hjemmel. I dette tilfellet har det ikke foreligget noen hjemmel, og vi står da ovenfor et svært alvorlig brudd på privatpersoners rettsikkerhet. Når slike brudd blir foretatt forsettelig fra det offentliges side, så er det særdeles viktig at reageres mot dette, og at de ansvarlige personer straffeforfølges.

Dette er imidlertid ikke det eneste overgrep mot Walderhaug Mattilsynet har foretatt seg i saken.

Kattene var selvsagt svært redde for Mattilsynets representanter, og Mattilsynet hadde av den grunn problemer med å fange inn kattene. De fleste kattene ble av den grunn regelrett slaktet på adressen i Strømsveien.

Foruten at Mattilsynet manglet hjemmel til å fange inn kattene i første omgang, så er det et direkte lovbrudd å bare slakte en persons kjæledyr fordi de er vanskelige å fange inn.

En avlivning av dyr må foregå etter reglene i dyrevernavloven sammenholdt med reglene i forvaltningsloven. Det stilles krav om forhåndsvarsling før det fattes vedtak om avlivning, jfr. forvaltningsloven § 16, samt at dyrene skal avlives skånsomt, jfr. dyrevernavloven § 9. Når det gjelder avlivning i nødstilfelle, så er det i dyrevernavloven § 10 krav om at dyret må være ”sjukt, skadd eller hjelpelaust”. Ingen av kattene som ble avlivet på stedet var i en slik tilstand at det var nødvendig med noen umiddelbar avlivning..

Det ble aldri foretatt noen forhåndsvarsling i saken, men undertegnede ble oppringt noen timer senere av regjeringsadvokaten og gitt beskjed om at 17 av kattene var blitt avlivet.

Mattilsynet skriver i sin ”redegjørelse om gjennomføring av vedtak” av 2. oktober at ”17 katter ble avlivet på stedet etter en individuell vurdering av hvert enkelt dyr.” Problemet er imidlertid at denne ”individuelle vurderingen” utelukkende gikk på at kattene var u håndterbare. Det er ikke foretatt noen individuell vurdering ut fra kattenes helsetilstand. Mattilsynet sier selv at det ville være umulig å foreta en grundig klinisk undersøkelse av disse kattene uten først å sedere dem. At en katt stritter imot når man forsøker å fange den med makt er slett ikke uvanlig, og gir ikke noe lovlig grunnlag for avlivning.

Bevis: Mattilsynets redegjørelse om gjennomføring av vedtak, av 02.10.2007, **bilag 6**

Sannhetsgehalten av rapporten er i ettertid svært vanskelig å verifisere, da kun Mattilsynet befant seg i huset når kattene ble regelrett slaktet. Mattilsynet har for øvrig ennå ikke villet opplyse hvordan kattene ble avlivet, men det synes klart at dette ikke ble gjort i tråd med regler for avlivning. Mattilsynet innrømmer jo at kattene var umulige å samle inn, samt at kattene ikke ble sedert. Dette leder mot at kattene ble drept enten ved elektroshock eller slag med stokker. Rommet hvor kattene befant seg var etter Mattilsynets herjinger tilgriset med blod flere steder.

Det ble i lang tid purret på veterinærrapporter vedrørende kattene. Av de 17 kattene som ble avlivet på stedet uten å bli undersøkt, opplyses det at disse ble undersøkt post mortem av de samme veterinærer som regelrett slaktet kattene.

Bevis: Rapport over Mattilsynets undersøkelse av kattene post mortem, **bilag 7**

Av disse 17 kattene ble kun 5 stykker sendt til obduksjon hos ekstern veterinær. Det vil påstås, og må legges til grunn, at disse 5 ikke er tilfeldig utvalgt, men at Mattilsynet har valgt ut disse 5, da disse best kan forsvare Mattilsynets ugjerninger. Men selv resultatet av obduksjonen av de 5 kattene kan på noen måte forsvare Mattilsynets handlinger. Det er ingen ting i obduksjonsrapporten som skulle tilsi at det var nødvendig å avlive kattene.

Bevis: Obduksjonsrapport datert 19. september 2007, **bilag 8**

De ansvarlige i Mattilsynet anmeldes derfor for brudd på dyrevernsloven §§ 2 og 8, jfr § 31.

I tillegg til de 17 kattene som Mattilsynet avlivet uten undersøkelse og forhåndsvarsling, ble 10 katter fanget inn og medbrakt til Mattilsynets lokaler. 5 av disse ble avlivet to dager senere uten å på noen måte bli undersøkt. Heller ikke i dette tilfellet ble det fattet noe gyldig vedtak om avlivning, og det ble heller ikke gitt noen forhåndsvarsling til eier om avlivning. Eneste årsaken til avlivning opplyses nok en gang å være at kattene var ”uhåndterbare”. Av de resterende kattene ble 4 omplassert, mens en ble avlivet da den testet positivt på FIV. Det vil understrekes at en positiv FIV-prøve på ingen måte nødvendiggjør avlivning.

De ansvarlige for ugjerningene er:

Oddrun Espelund, Seksjonssjef, Mattilsynet - Distriktskontoret for Oslo
Sigrid Engeland, veterinær, Mattilsynet – Distriktskontoret for Oslo
Arne Krøvel, veterinær, Mattilsynet – Distriktskontoret for Oslo
En siste person fra Mattilsynet hvor navn er ukjent for fornærmede.

Gjerningspersonene begjæres tiltalt og straffet i saken.

Det vises for øvrig til anmeldelse av 18. september og det som der fremkommer.

Med vennlig hilsen

Knut Gunnar Brindem
advokat